

այսօրունէ կը մտնէ Ս. Քաղաքիս լաւագոյն տպագրատուններուն շարքը: Յետոյ հրաւիրեց Ն. Ամենապատուութիւնը հաճել շարժման մէջ դնել մեքենաները: Ս. Պատրիարքը յառաջացաւ դէպի եկեղեցական մեղեխք: Այդ միջոցին ժառանգաւորներէն մին կարդաց զիմանական տաղաչափութիւն մը, իբրեւ ընծայուածներէն ընծայողներուն, այսինքն մեքենաներէն՝ զերենք նուիրողներուն ուղղուած խօսք մը, որ կ'երևի «Սիւն»-ի այս թիւին մէջ: Անմիջապէս յետոյ, ընդհանուրին ծափերուն մէջ, շարժեցաւ արագատիպը, իր ծոցէն դուրս տեղալով «Դիմանական խօսք»-էն հազարեակ մը, որոնք բաշխուեցան ներկաներուն. յետոյ պիտի տպագրէր նուիրատուներուն ուղղելի պատրիարքական օրհնութեան կոնդակները: Բարեբաղնէքու ուղղուած երգով վերջացաւ հանդէսը:

Երեկոյեան ընթրիքը համախումբ կատարուեցաւ ընդհանուր սեղանատան մէջ, ուր բացառաբար ներկայ էին նաև տպարանի զբաղարները և կազմարարները: Ս. Պատրիարքը պատշաճ սրիշով մը անդբաղարձումներ ըրաւ տպարանական գործունեութեանց մտաւորական կիանքին հետ ունեցած սերտ աղբսներուն վրայ, որմէ վերջ աշակերտները «Ով մեծասքանչ»-ը երգեցին:

Ընթրիքէն ետքը, երեկոյեան ժամը 8ին, Միաբանութիւնը, աշակերտութիւնը, և հրաւիրեալներ, աւելի քան 200 անձինք, հաւաքուեցան Կիւլպէնկեան մատենադարանի սրահին մէջ՝ զբաղան երեկոյթի հանդիսաւորութեամբ վերջացնելու համար յորեկինական օրը: Ս. Աթոռոյ օրհներգով և Ս. Պատրիարքին բացման խօսքով սկսաւ հանդէսը: Յետոյ, պատշաճ երգերու ընդմիջումով, յաջորդաբար բանախօսեցին ժառանգաւորացի տեսուչը Տ. Տիրան վրդ., ուսուցիչներէն Պ. Գ. Միսայեան և պատրիարխանորդ Գեր. Աղաւնուհի Սրբազան. Առաջինին նիւթն էր «Տպագրութիւնը՝ իբր ազգակ մշակոյթի», երկրորդինը՝ «Հայկական տպագրութիւնը և երուսաղէմի տպարանը», երրորդինը՝ «Նախնեաց երուսաղէմատիպ գործեր»: Փակումը կատարեց Սրբազան Պատրիարքը՝ ներբողանքը հիւսելով Սրբոց Թարգմանչաց, որոնց տօնին կը զուգարկիպէր, այնքան խորհրդաւոր

կերպով, ազգային կրթական և զբաղան սկզբունքներու և գործունեութեանց այս պանծացումը: «Անոնք են, ըսաւ, խորքը կտաւին թեզանը, որուն վրայ բանուած են դարերու ընթացքին, այն միւս բոլորը, իբրեւ մին քան զմիւսը գեղեցիկ ասղնէ-գործութիւններ, որոնց մէջ կը խորհրդանշուին ազգին յոյսն ու սէրը, ու իր կեանքը ռզեքորդ բոլոր ազնիւ ձգտումները: Առանց թարգմանչաց դարուն, մենք պիտի չունենայինք այն ամէնը որոնք կը խանդավառեն զմեզ ոչ միայն մեր անցեալին յուշովը այլ նաև մեր տպագրային յոյզովը»:

Այսօրուան կիրակին, մեզի համար, այս կերպով, կրկնապէս նուիրական օր մը եղաւ, տէրունական օրուն կրօնական հանգամանքէն զատ՝ իր վրայ միայնելով Ս. Թարգմանչաց յիշատակին, Հոգեւոյս Դուրեան Ս. Պատրիարք Հօր անուան, հին և նոր բարեպաշտներու յիշատակին և տպարանիս յորեկինական զաւափարին քառակ տօնախմբութիւնները:

ՆՈՐԱՆԻՐԻ ԵՒ ՆՈՐԱՆԻՐԻ

Մարդ կը գործէ ինչպէս կը սիրէ, և կը սիրէ ինչպէս կը մտածէ: Մտածումները կը կազմեն, ու սիրը կը կազմէ վարմունքը:

*

Անկարելի պիտի ըլլար երեսակայեղ քէ ինչի կարող է մարդը երբ կամ ունի, և քէ միայն ո՛ր ստիճան կը բարձրանայ, երբ կը զգայ քէ ազատ է:

*

Չկայ մարդ մը, որ իրաւունք ունենայ անհամարձեղութեամբ մարդերը:

*

Չը հանդիպեցայ մարդու մը, որուն մօտ սովորելու քան մը չկենար:

*

Կ'ուզեմ գիտնայ քէ ինչ կ'արժէ մարդ մը. մտիկ քիֆ իրեն, ուսումնասիրեցիք գիտել իրմէ խոնարհագոյններու հետ իր յարաբերութիւններուն մէջ:

*

Արդար մարդը՝ պարկեշտ մարդը ա՛ն է որ իր իրաւունքը կը չափէ իր պարսկախաւովեան համեմատ: